

Hoja na lednik: Ob vrvi.

kričačev. Kako se torej razveseli, če mu njegov stan dovoli iti na daljši ali krajši dopust! Otrese si cestni prah in gre v gore; nahrbtnik mu hrani vse njegove potrebščine, palica mu je zvesta spremljevalka.

Prsi se mu širijo, ko diše zopet jedenkrat sveži gorski zrak. Kako se razveseli, ko ga sprejmejo temni gozdovi v svojo senco, in mu doni na uho šumljanje bistrih gorskih potokov in gromenje krasnih slapov! Oko se mu kar ne more nasititi pogleda na zelene planine, na strme bele melé, bliščeča se snežna polja in lesketajoče se lednike. Tu pozabi vse skrbi, ki so ga mučile doma. V prosti božji naravi čuti se prostega.

Oko se mu zaiskri poguma in odločnosti, ko zagleda strmi snežni vrh, na katerega se je namenil. Krepih korakov hodi po temnih soteskah, lazi po strmih meléh, pleza po navpičnih pečinah in stenah; sneg se mu

udira pod nogami, na ledniku zevajo smrtno-nevarne razpoke; toda to ne omaja njegovega poguma. Srčno preskače razpoke, tu in tam je treba še z roko se poprijeti, s cepinom kako stopinjo vsekati, in na vrhu je. Kako obilno je poplačan njegov trud! Nad njim se razpenja nebo, tako temno modro, kakor ga v dolini nikdar ne vidiš. Vrh za vrhom, ta ostrejši kot oni, se vrsté pred njim; pred njegovimi nogami se širijo snežena polja, ledniki, zelene planine s prijaznimi kočami, v dolini pa se belé vasice in mesta, reke se vijejo nalik srebrnim pasovom, v daljavi se modrí širno morjé . . .; toda čemu bi tratil besede in popisaval, kar je bilo že sto in stokrat popisano! Pritrditi mi pa mora vsak, ki je bil na kaki višji gori, seveda v lepem vremenu, da se ne more dostojno popisati razgleda, ki ga je užival.

In kak mir vlada tu na strmem vrhu, v tej divji samoti! Le tuintam zaropota kamenje, katerega so sprožile lahkonoge koze, zagromi plaz, ki se je utrgal in divjá po ledniku v temno globočino, ali zakriči orel, ki plava pod sinjim nebom. Res, tu se čutiš nekako vzvišenega nad ljudmi v dolini, ki se ne dadó iztrgati iz vsakdanjega vrvenja. Ko gledaš prelepo božje stvarstvo, čutiš se nekako bolj v bližini Boga; tu spoznaš bolje, da je sv. Pavel resnico govoril, ko je rekel, da se Bog spozna iz svojih del. Nikdar ne bom pozabil večera, katerega sem lani preživel na vrhu Triglava. Razgled sem imel prekrasen. Na zahodni strani so še poslednji žarki ravno tonečega solnca zlatili snežne vrhe, ko je že na nasprotni strani oblivala, polna luna s svojimi srebrnimi žarki sive strmine. Bil sem sam na vrhu in slonel ob stolpu. Mirno je bilo kakor v grobu. Tu zapoje zvon v kapelici na Kredarici; zvonilo je „Zdravo Marijo“. Milo, nekako skrivnostno se je razlegal njegov glas v tej samoti, in ne morem popisati vtiska, katerega je naredil ta prizor name. Neki ne posebno veren hribolazec mi je rekel, da bi še on nazadnje postal pobožen, če bi večkrat prišel v kapelico na Kredarici in poslušal večerno zvonjenje vrh Triglava. Ne čudim se mu.